

1920 Sb. (čl. I. zák. č. 445/1920 Sb.), měl koncesi stavitelskou se stanovištěm ve Vršovicích. To st-l netvrdí. V odvolání uvedl, že místodržitelství v Praze udělilo mu výnosem ze 16. září 1908 koncesi ku provozování živnosti stavitelské se stanovištěm v Praze VIII (Libni) a že výnosem zsp-é v Praze z 18. října 1921 bylo vzato na vědomí přenesení tohoto oprávnění do Prahy XII (na Král. Vinohrady). V těchto údajích měl žal. úřad dostatečný podklad pro svůj závěr, že st-l nemá koncesi stavitelskou se stanovištěm ve Vršovicích, a není tu vytýkané vady řízení.

Č. 11.702.

Chudinství: * Regresní nárok obce pobytu podle § 28 domovského zákona č. 105/1863 ř. z. na náhradu pomoci, poskytnuté přespornému chudému, jest podmíněn tím, že obec pobytu učiní obci domovské neprodleně oznámení o tom, že chudého opatřila.

(Nález ze dne 29. ledna 1935 č. 11.037/35.)

V ě c: Město P. proti zemskému úřadu v Brně o náhradu ošetrovacích nákladů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Po provedeném řízení rozhodla osp v Holešově nálezem z 28. srpna 1926, že obec B. jest povinna nahraditi městu P. ošetrovací výlohy (útraty) za děti J.-ovy v městském sirotčinci v P. pouze za dobu od 5. října 1922 do 31. prosince 1922, a to denní částkou 5 Kč za každé dítě. Ošetrovací útraty za dobu od 1. prosince 1921 do 4. října 1922 nese obec P. ze svého. V důvodech tohoto nálezu uvedeno:

Podle ustanovení § 30 dom. zák. z r. 1863 jest obec pobytu, poskytne-li cizímu příslušníku chudinské zaopatření, povinna neprodleně to oznámiti domovské obci, jinak ručí za vzešlou škodu. Děti J.-ovy byly přijaty do městského sirotčince dne 1. prosince 1921, město P. učinilo však o tom oznámení obci B. jako obci domovské až dne 5. října 1922. Omluva, že město snažilo se vymoci ošetrovací útraty na otci ošetrovanců, není zákonem odůvodněna, poněvadž podle jasného znění § 30 cit. zák. jest obec pobytu sprostěna oznamovací povinnosti jen v tom případě, není-li obec domovská známa, nebo je-li její zjištění spojeno s velkými nesnázemi. Toho v daném případě nebylo. Kdyby město P. včas bylo uvědomilo obec B. o tom, že děti J.-ovy jsou umístěny v městském sirotčinci, byla by je obec B. dala v opatrování rolníkům v obci usedlým zdarma, jak je ve zdejších okrese obvyklo. Nebyly by tedy vznikly obci B. žádné výlohy, a proto bylo rozhodnuto, že ošetrovné za dobu od 1. prosince 1921 do 4. října 1922 nese obec P. ze svého.

V odvolání do tohoto rozhodnutí domáhalo se stěžující si město, aby mu byla přiznána náhrada též za dobu od 1. prosince 1921 do 5. října 1922, případně za dobu, než by se vyrozumění města P. mohlo dostat obci B. Po konaném šetření — — — pozměnil zemský úřad v Brně nař. rozhodnutím v odpor vzatý výměr potud, že stanovil povinnost obce B. k náhradě ošetrovacích útrat denní částkou 5 Kč za každé dítě ještě za dobu 5 dnů, po kterou bylo určiti přiměřenou lhůtu, do kdy nejpozději

by došlo vyrozumění obce P. o převzetí zmíněných dětí do ošetřování v městském sirotčinci na obec B., když by bez průtahu učinila obec P. o tom příslušné sdělení. Dále vysloveno, že se rozšiřuje povinnost obce B. na placení obnosu 50 Kč, kolik by asi stála doprava jmenovaných dětí z P. do B., když by se obec tato sama byla starala o jejich ošetření. Toto rozhodnutí jest takto odůvodněno:

Sporno jest jedině, zda obec B. jakožto domovská obec jest povinna k náhradě ošetřovacích útrat též za dobu od 1. prosince 1921, kdy jmenované dítky byly převzaty do ošetřování až do (exkl.) 5. října 1922, kdy obec P. vyrozuměla teprve domovskou obec, pokud se týče do jaké výše jest posléze jmenovaná obec za tuto dobu povinna k náhradě. Podle ustanovení § 30 dom. zák., o nějž se opírá též v odpor vzaté rozhodnutí, a jehož dlužno v daném případě použití, jest práva obec pobytu ze škody, která by zaviněně opožděným vyrozuměním o převzetí některého příslušníka do ošetřování vzešla. Podle ustanovení tohoto dlužno tedy zjistiti, oč ošetřování některé osoby v obci pobytu bylo spojeno s větším nákladem, než by tomu bylo v obci domovské, a nemůže pak tento zvýšený náklad býti předepsán obci domovské k náhradě. V tom směru bylo pak protokolárním výsledkem zjištěno, že osoby tyto se dobrovolně zavázaly převzít každý jedno dítko do bezplatného ošetřování, takže obci domovské by v tom směru žádné výlohy nevzešly. Vzešly by jí však výlohy spojené s dopravou zmíněných dětí do obce domovské a do výše těchto výloh dlužno, jak již shora uvedeno, předepsat obci této k náhradě ještě obnos 50 Kč, dále obnos 75 Kč za dobu 5 dnů, do kdy nejpozději bez zavinění obce P. mohlo se dostat obci domovské příslušného vyrozumění. Jinaký vyšší náklad, který by vzešel obci B. v případě, že by obec P. byla ji včas vyrozuměla, nemohl býti zjištěn. Pokud obec P. ve svém odvolání namítá, že původně byla možnost náhrady ošetřovacích útrat se strany otce jmenovaných dětí a z důvodu toho, že odvolatelka nevyrozuměla obec domovskou, pokud vymáhání těchto výloh na otci neukázalo se bezvýsledným, dlužno poukázati — jak stalo se již nař. výměrem — na striktní ustanovení § 30 cit. zák. (slova: » . . . má to obci neprodleně oznámiti . . .«), v němž se nečiní žádné výhrady pro případ možnosti k placení ošetřovacích útrat osobami podle občanského zákona k tomu zavázanými. Správnost tvrzení obce P., že totiž domovská obec nehodlala převzít dítky J.-ovy do vlastního ošetřování, nebyla konaným šetřením prokázána, naopak potvrzuje matka jmenovaných dětí výslovně ve své protokolární výpovědi u osp-é v P., že byla na obecním úřadě v P. vyrozuměna, že podle žádosti obce B. má se i s dítkami přestěhovati do této obce, od čehož bylo podle její výpovědi na její žádost upuštěno.

Stížnost, podaná do tohoto rozhodnutí městem P., vytýká po stránce právní, že domovský zákon nestanoví žádných důsledků, které by vznikly z neoznámení ošetřování cizího příslušníka domovské obci, a že proto třeba vycházeti z předpokladu, že věc nutno posuzovati se stanoviska § 1042 o. z. o., takže jestliže se obec B. neohradila proti dalšímu ošetřování dětí v P., naopak je tam dále ponechala, schválila tím opatření obce P. i pro minulost. K tomu stížnost vytýká jako vadu, že námitku, uplatňující posléze uvedený názor, přešel žal. úřad mlčením.

Výtky tyto vznáší stížnost neprávem.

Podle § 28 dom. zák. č. 105/1863 ř. z. nemůže obec ani přespolečným chudým v případě potřeby odepřítí potřebné pomoci, zůstává se jí však žádati za to náhrady buď na té obci, kde takový chudý má právo domovské, nebo na těch, kteří podle práva občanského nebo podle jiných zákonů jsou pomocí tou povinni. K tomu stanoví § 29, že s tímž vyhrazením jest obec povinna opatrovati chudé přespoleční, kteří se v okrsku obce roznemohou, pokud nemohou beze škody na svém zdraví nebo na zdraví jiných býti z opatrování propuštěni. Následující § 30 určuje pak, že obec, ve které nemocný jest, má to té obci, kde má právo domovské... neprodleně oznámiti, a obmeškala-li by to učiniti, bude práva ze škody, jež by z toho vzešla.

Jest ovšem pravda, že ustanovení právě citovaného § 30, stanoví sankci pro případ, že obec pobytu neučiní obci domovské oznámení, mluví jen o obci, ve které jest nemocný, a dopadá tedy přímo na ustanovení § 29 cit. zákona, kdežto o obci, jež podle § 28 poskytuje pomoc přespolečným chudým, zmínka se zde neděje. Leč ze systematického uspořádání všech tří uvedených ustanovení ve spojení s úvahou, že podstata vzájemných povinností a práv obou obcí v případě § 29 neliší se nikterak od podstaty práv a povinností obou obcí v případě § 28, jde, že zásada ustanovení § 30, třeba se v něm mluví jen o obci, jež poskytuje opatrování přespolečnému nemocnému, ukládá touž povinnost i obci, poskytující pomoc přespolečnému chudému. Opačný názor stížnosti není po právu, a s ním padají ovšem i konsekvence, jež z něho stížnost vyvozuje, zejména stanovisko, že věc bylo posouditi podle § 1042 o. z. o. a důsledky z toho stížností činěné. Bylo proto onen další obsah stížnosti pominouti s poznamenaním, že za stavu, jak byl vyličen, nelze shledati podstatnou vadu řízení ani v tom, že žal. úřad přešel beze zmínky námitku, že svým jednáním schválila obec B. opatření stěžujícího si města i pro minulost, když námitka ta byla čerpána jen ze základu, že zásady ustanovení § 30 dom. zák. nelze užiti na případ § 28 téhož zák.

Stížnost ovšem uplatňuje také, že ze své směrnice, kterou si dal pro řešení otázky náhrady ošetřovacích nákladů, vyvozuje zem. úřad nesprávný závěr, neboť místo aby zjistil, kolik by podle místních poměrů v B. stálo ošetřování jednoho dítěte denně, vzal za podklad svého rozhodnutí fiktivní náhražku, že by se byli našli ochotní lidé, kteří by byli ošetřováni sami obstarali. K tomu připojuje stížnost, že nehledíc k tomu, že skutečným vývojem, t. j. dalším ponecháním dětí v P. i po oznámení byla nemožnost této fikce prokázána, zaměnil zem. úřad otázku právní za otázku možnosti určitého způsobu řešení zaopatření dobrovolného, snad i mimo rámec chudinského zaopatření obecního, což ovšem nutno právně rozlišovati. Stížnost konečně praví, že i kdyby rozhodnutí žal. úřadu bylo městu P. nejméně příznivo, bylo povinností úřadu přiznati městu za dobu od 1. prosince 1921 až do termínu pěti dnů před 4. říjnem 1922 aspoň takový náklad, který by byl vznikl obci B., kdyby sama byla povinna za ošetřování dětí platiti náhradu cizím osobám v B., které by náklad ošetřování počítaly podle svých vlastních výloh s připočtením určité částky za práce s ošetřováním spojené.

K tomuto obsahu stížnosti jest uvést:

Vztahnuv — a jak již výše dovozeno, právem — zásadu ustanovení § 30 dom. zák. na případ předpisu § 28 téhož zák., vyložil ji žal. úřad

v ten smysl, že za dobu, dokud stěžující si obec neučinila obci B. oznámení, jest obec B. povinna nahraditi stěžujícímu si městu jen onen náklad, jaký jí samé by byl ošetřováním J.-ových dětí vzešel. Tento výklad žal. úřadu jest zcela po právu, a plyne pak z něho, že obec B. nebyla povinna za uvedenou dobu hraditi stěžujícímu si městu náklad, jakého podle místních poměrů v obci B. ošetřování dětí by vyžadovalo, nebo který by obci té vzešel, kdyby za ošetřování dětí u místních občanů musila platiti, nýbrž jen onen náklad, jež by na jejich ošetřování in concreto musila skutečně vynaložiti. Lze-li proto míti za prokázáno — o čemž bude řeč v další části — že by na ošetřování oněch dětí J.-ových nebyla musila obec B. nic vynaložiti, když určití občané projevili ochotu vzíti děti zdarma do ošetřování, nebyla povinna stěžujícímu si městu nic nahrazovati.

Z těchto vývodů jde, že hořejší námitky stížnosti jsou bezdůvodné. Plyne pak z nich i to, že pro otázku, zda po případě jakou část byla obec B. povinna za uvedenou dobu nahraditi stěžujícímu si městu, jest zcela nerozhodno, že a jaký náklad byli by na ošetřování dětí vynaložili někteří obyvatelé B. jako občané této obce, neboť náklad ten nebyl nákladem obce, pročež nemůže býti podstatnou vadou řízení, že — jak stížnost vytýká — žal. úřad pominul mlčením námitku na skutečnost tu poukazující.

Zbývá pak ze stížnosti jen ona část, jež se zabývá otázkou, měl-li žal. úřad dostatečný podklad pro úsudek, že by opatrováním dětí nebyly vzešly obci B. žádné výlohy. — — —

Č. 11.703.

Vodní právo: I. * Žádost za vyvlastnění jest obsažena již v žádosti za povolení vodního díla, k jehož provedení jest vyvlastnění zapotřebí. Není proto třeba, aby ve veřejné vyhlášce o komisionelním řízení o projektu obce na odběr vody (§§ 36 a 37 čes. vod. zák.) bylo výslovně uvedeno, že bude se jednati také o vyvlastnění cizích vodních práv. — II. K vyvlastnění cizích práv vodních pro obecní vodovod nelze přikročiti, dokud není zjištěno, že obec nemůže vystačiti s vodou, kterou má k dispozici.

(Nález ze dne 30. ledna 1935 č. 11.070/35.)

Věc: Město B. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Františka St. a spol. adv. Dr. Karel Jindřich Stradal z Teplic-Šanova) o odběr vody pro městský vodovod.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byl vodo-právní nález okr. úřadu v Duchcově z 30. srpna 1930 zrušen i v té části, v níž bylo městu B. dáno povolení na přeložení potrubí z hlavní sběrné šachty v Č., a dále, pokud jím byl též nález zrušen z důvodu nedostatku řádného vyhlášení řízení vyvlastňovacího, zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.